



Τόμος Ε΄.

ΑΡΙΘΜ. 23 (119).

Συνδρομή, άρχομένη από 1. Ιανουαρίου και 1. Ιουλίου έκαστου έτους, έξάμηνος μόνον και προπληρωτέα: Πανταχού φράγκ. χρ. 12½ ή μάγκ. 10.

ΕΤΟΣ Ε΄.

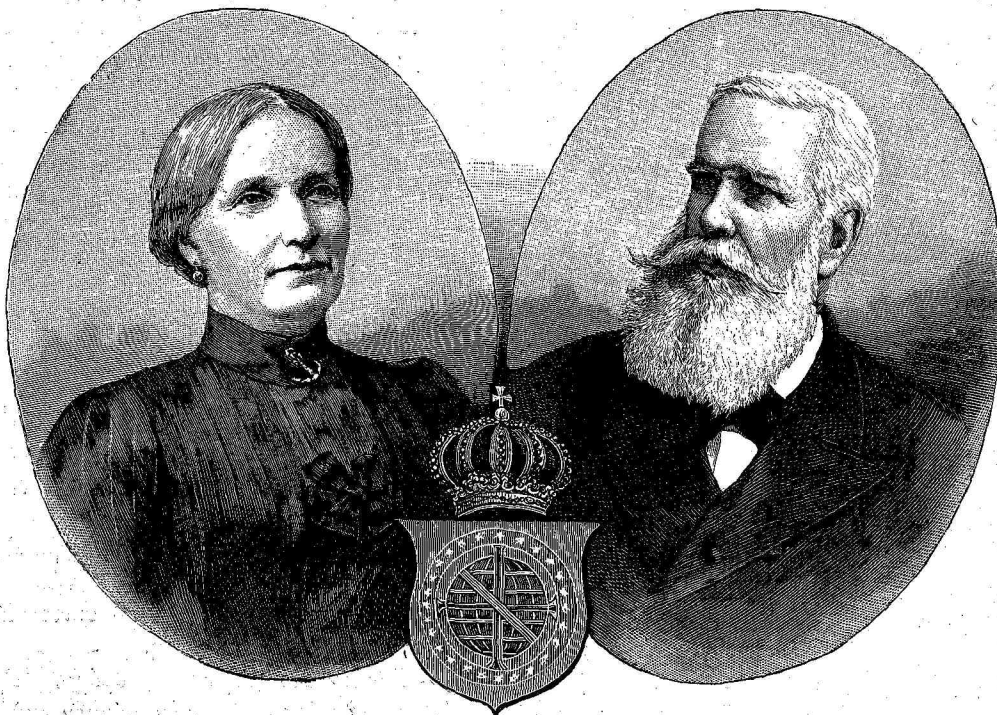
τῇ 15/27. Δεκεμβρίου 1889.

ΤΟ ΠΡΩΗΝ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΚΟΝ ΖΕΥΓΟΣ ΤΗΣ ΒΡΑΣΙΛΙΑΣ.

Τῇ 15 τοῦ παρελθόντος μηνὸς νοεμβρίου κατερράγη ἐν Ρίῳ, τῇ πρωτεύουσῃ τῆς Βρασιλίας, στρατιωτικὴ ἐπανάστασις, ἥτις ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν ἐπῆνεγκε τὴν ἐξωσιν τῆς δυναστείας Βραγάντζα καὶ τὴν μετατροπὴν τῆς τελευταίας ἐν Ἀμερικῇ μοναρχίας εἰς τὴν δημοκρατίαν τῶν ἡνωμένων πολιτειῶν τῆς Βρασιλίας. Ἡ σχεδὸν πεντηκονταετής κυβέρνησις τοῦ αὐτοκράτορος Δόμ. Πέτρου Β΄. ἐγένετο πολλῶν ἀγαθῶν πρόξενος τῇ Βρασιλίᾳ, δικαίως δὲ ἀπῆλauen ὁ γηραιὸς αὐτοκράτωρ παρὰ τῶν ὑπῆκόων του γενικῆς ἀγάπης καὶ ὑπολήψεως. Ἦτο ὁμως πασίγνωστον ὅτι ὁ Δόμ. Πέτρος ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν οὐδόλως ἢ ὀλίγον ἐφρόντιζε περὶ τῆς διοικήσεως τῆς χώρας του, ἡ δὲ κυβέρνησις εὕρισκετο πράγματι εἰς τὰς χεῖρας τῆς διαδόχου Ἰσαβέλλης, ἥτις καὶ κατὰ τὰς ἐπανελημμένας τοῦ αὐτοκράτορος περιηγήσεις εἰς Εὐρώ-

πην καὶ κατὰ τὴν τελευταίαν αὐτοῦ ἐπικίνδυνον νόσον ἐκυβέρνα τὸ κράτος. Ἀλλ' ἡ διάδοχος καὶ ὁ σύζυγος αὐτῆς Gaston d'Eu οὐδεμιᾶς συμπαθείας ἀπῆλauan ἐν τῇ χώρᾳ, ἰδίᾳ δὲ κατὰ τὴν τελευταίαν τῆς περιγυιπίσεως ἀντιβασιλείαν τοσοῦτον ἐπετάθη ἡ γενικὴ πρὸς τὸ στέμμα ἀντιπάθεια καὶ τοσοῦτον ἐπληθύνθησαν οἱ δημοκρατικοὶ ἐν τῇ χώρᾳ, ὥστε ἀρκοῦντως εὐεξήγητα καθίστανται τὰ τελευταῖα ἐν Βρασιλίᾳ συμβάντα. Τὰ κύρια αἷτια τῆς τοσοῦτον αἰφνηδίνως καὶ

ἀπροσδοκῆτως ἐκτραγείσεως ἐπαναστάσεως (τῆς ὁποίας τὰς λεπτομερείας προ-υποθέτομεν ἐνταῦθα γνωστὰς τοῖς ἡμετέροις ἀναγνώσταις ἐκ τοῦ ἡμερησίου πολιτικοῦ τύπου), ἐγκαινται ἀφ' ἐνὸς μὲν εἰς τὴν κακὴν διοργάνωσιν τῶν δημοσίων ἀρχῶν, ἀφ' ἑτέρου δὲ εἰς τὴν ἀγανάκτησιν τοῦ πλείστου μέρους τῶν γαιοκτημόνων ἐπὶ τῇ καταργήσει τῆς δουλείας καὶ τῇ ἐντεῦθεν προελ-



ΤΟ ΠΡΩΗΝ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΚΟΝ ΖΕΥΓΟΣ ΤΗΣ ΒΡΑΣΙΛΙΑΣ.

θούση βλάβη τῶν συμφερόντων αὐτῶν, πρὸ πάντων ὅμως εἰς τὴν ἀντιπάθειαν τῶν πλείστων κατὰ τῆς διαδόχου τοῦ θρόνου Ἰσαβέλλης, ἣτις κυρίως ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν ἐκυβέρνηα τὸ κράτος ἀντὶ τοῦ γηραιοῦ καὶ ὑπὸ τῆς νόσου καταβεβλημένου πατρὸς της.

Καὶ ἄλλοτε ἐδημοσιεύσαμεν ἐν τῇ Κλειῳ (Δ', σελ. 145) τὴν εἰκόνα τοῦ αὐτοκράτορος Δὸμ Πέτρου Β' μετὰ διεξοδικωτέρων βιογραφικῶν σημειώσεων. Ἡ σύζυγος αὐτοῦ, ἡ αὐτοκράτειρα Therese, εἶνε θυγάτηρ Φραγκίσκου Α' βασιλέως τῆς Σικελίας καὶ Νεαπόλεως. Ἐκ τῶν τέκνων τοῦ αὐτοκρατορικοῦ ζεύγους ζῇ μόνη ἡ διάδοχος Ἰσαβέλλα, γεννηθεῖσα τῇ 29. ἰουλίου 1846 καὶ συζευχθεῖσα τῷ 1864 μετὰ τοῦ κόμητος Gaston d'Eu, ὀρλεανίδου πρίγκιπος. Ἐκ τοῦ

γάμου τούτου ἐγεννήθησαν ὁ πρίγκηψ Πέτρος τῷ 1875, ὁ πρίγκηψ Λουδοβίκος τῷ 1878, καὶ ὁ πρίγκηψ Ἀντώνιος τῷ 1881. Ὡς λέγεται, ἡ διαδοχος τοῦ θρόνου Ἰσαβέλλα καὶ ὁ σύζυγος αὐτῆς, ὅστις ἦτο στρατάρχης τοῦ βρασιλιανοῦ στρατοῦ, ἠθέλησαν κατ' ἀρχὰς νὰ πειραθῶσιν ἀντίστασιν τινὰ κατὰ τῆς ἐπαναστάσεως, εἴτα ὅμως ἐνδόντες εἰς τὰς παρακλήσεις αὐτοῦ τοῦ αὐτοκράτορος ἀπέστησαν τῆς ἀποπειρας ταύτης. Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι ἠναγκάσθησαν νὰ ὑποκύψωσιν εἰς τὸ ἀναπόφευκτον καὶ νὰ ἐπιβιβασθῶσιν ἐν ὥρᾳ νυκτὸς τρικυμιώδους μετὰ τῶν τέκνων αὐτῶν καὶ μετὰ τοῦ γηραιοῦ αὐτοκράτορος καὶ τῆς αὐτοκράτειρας εἰς τὸ ἀτμόπλοιο Ἀλαγάς, ὅπερ μετέφερεν ὁλόκληρον τὴν αὐτοκρατορικὴν οἰκογένειαν εἰς Λισαβώνα.

ΑΧ! ΑΥΤΑ ΤΑ ΒΙΒΛΙΑ!..

(ἐκ τοῦ γερμανικοῦ)

ὑπὸ ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ Π. ΚΟΥΡΤΙΔΟΥ.

Ὁ κύριος Κυπριανὸς Χέλδερ, μικρὸν ὁδοιπορικὸν σάκκον κρατῶν, ἐξήρχετο τοῦ σιδηροδρομικοῦ σταθμοῦ. Μηδὲ πως προσέχων εἰς τοὺς φορεῖς τῶν ἀποσκευῶν οἵτινες παρατεταγμένοι ἐν τῷ σταθμῷ προσέφερον ὑψιφώνως τὰς ὑπηρεσίας των, διηυθύνθη εἰς τὴν παρακειμένην ὁδόν. Βεβυθισμένος δὲ ὢν εἰς σκέψεις δὲν παρετήρησε, ὅτι πλησίον του ἔτρεχε παιδίον ὥσει δέκα ἐτῶν, πτωχικῶς μὲν ἀλλὰ καθαρίως ἐνδεδυμένον.

Ὁ κ. Χέλδερ ἐπέστρεφεν ἐκ τῆς ἐξοχῆς, ἐκ τοῦ ἐνταφιασμοῦ τῆς μητρὸς του. Εἶχεν ἀποθάνῃ αὕτη ἐν τῷ κτήματι τοῦ ἀδελφοῦ του Φαβιανοῦ (ἐν τῇ οἰκογενεῖᾳ Χέλδερ ἐκ μακρᾶς συνηθείας ἐγένετο χρῆσις ὀνομάτων σπανίων, κωμικῶς πως σήμερον ἠχούντων). Ἡ γραῖα εἶχε διέλθῃ ἐκεῖ τὸ θέρος, μετοικήσασα περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ ἔαρος ἐκ τῆς Πράγας, ὅπου κατεῖχε μετὰ τοῦ υἱοῦ της Κυπριανοῦ ὠραίαν κατοικίαν, ἐν τῇ ἰδιοκλήτῳ αὐτῶν τριώρῳ οἰκίᾳ. Ἡ δροσερὰ αὖρα τῶν ἀγρῶν ὠφέλησεν αὐτὴν κατ' ἀρχάς, ἀλλ' ἡ βελτίωσις δὲν διήρκεσεν ἐπὶ μακρόν — ἡ γηραιὰ ἐξησθένησε πολὺ, καὶ πᾶσα ἐλπὶς περὶ ἀναρρώσεως κατὰ μικρὸν ἐξέλιπε. Ὅτε δ' ἐπῆλθε τὸ φθινόπωρον ἡ ἐβδομηκοντοῦτις γραῖα ἐκλείσε τὰ ὄμματά της εἰς τὸν αἰώνιον ὕπνον.

Ὁ Κυπριανὸς λοιπὸν ἦτο κύριος ἑαυτοῦ. Ὁ ἀδελφὸς του Φαβιανὸς ἔλαβεν ὡς κληρονομίαν τὸ κτήμα, ἐν τῷ ὁποίῳ ἀπὸ πολλῶν ἤδη ἐτῶν ἔζη μετὰ τῆς συζύγου του καὶ τῶν τέκνων του περὶ γεωπονικὰς ἐργασίας ἀσχολούμενος, ὁ δὲ Κυπριανὸς ἐκληρονόμησε τὴν ἐν Πράγᾳ οἰκίαν· οὐδ' ἦτο δυνατόν ἄλλως γενέσθαι, καθόσον ὁ Κυπριανὸς ὑπαλλήλου θέσιν κατέχων ἦτο δεσμευμένος ἐν τῇ πόλει.

Μὴ γελάσητε! Ὁ Κυπριανὸς μένον τὸ ὄνομα καὶ τὸν τίτλον ὑπαλλήλου ἀσφαλιστικῆς τινος Ἑταιρίας εἶχε. Ὅτι τῷ ἀπέφερεν ἡ θέσις του δὲν ἤρκει οὔτε διὰ τὰ σιγὰρα του. Ἀλλὰ βεβαίως ὁ Κυπριανὸς δὲν ἐπερίμενε ἐκ τοῦ μισθοῦ του νὰ ζήσῃ.

Τὸ μέλλον ὅμως ἐφαίνετο εἰς αὐτὸν σκυθρωπὸν. Εἶχε συνηθίσῃ εἰς μονότονον, ἥσυχον παρὰ τῇ μητρὶ του βίον, αἱ δὲ περὶ τῆς υἱείας αὐτῆς μέριμναι ἀπασχολοῦν ὁλοσχερῶς ὅλον τὸν ἐλεύθερον αὐτοῦ καιρόν. Τώρα διελογίζετο ἀνησυχῶς τί ἔμελλε νὰ πράξῃ, πῶς ἔμελλε νὰ συνηθίσῃ εἰς τὴν μόνωσιν ἐκείνην. Ἐφοβεῖτο τὰς μακρὰς, τὰς ἀτελευτήτους νύκτας. Εἰς τὰ ξενοδοχεῖα οὐδέποτε μετέβαινε ὁ Κυπριανός. Εἶν' ἀληθὲς ὅτι κατὰ τὴν πρώτην του νεότητα ἦτο

μέλος ἐνὸς τῶν Συλλόγων ἐκείνων, οἵτινες ἀξιοῦσι τὴν ἀναζωπύρωσιν τῆς πρὸς τὴν πατρίδα ἀγάπης καὶ αὐτοκοσμοῦνται διὰ παντοίων ἡχηρῶν καὶ ποιητικῶν ὀνομάτων, ἀλλὰ πρὸ πολλοῦ εἶχε παραιτηθῇ. Ὁ Κυπριανὸς δὲν ἤθελε νὰ κάμῃ τὸν ἑξυπνον, αἱ δὲ ψυχραὶ εὐφυολογίαι τῶν ἄλλων τὸν ἐκούραζον, καὶ διὰ τοῦτο βαθμιαίως ὑπέστρεφεν εἰς τὴν μόνωσιν, ὡς κοχλίας εἰς τὸ κέλυφός του. Ἡ οἰκία του ἦτο τριώροφος, μεγαλοπρεπής, ἐλευθέρα πάσης ὑποθήκης, ἐν αὐτῇ δὲ δὲν ἦτο δύσκολον ν' ἀπομονωθῇ. Οὐδὲ μετὰ τῶν ἐν τῷ καταστήματι τῆς ἀσφαλιστικῆς ἐταιρίας συναδέλφων του εἶχεν ἰδιαζούσας σχέσεις. Οἱ ἄλλοι ὑπάλληλοι πτωχοὶ καὶ ἐκ τοῦ μισθοῦ των ἀποζῶντες ἐφέροντο πρὸς αὐτὸν μετὰ τινος σεβασμοῦ, ἀλλ' ὁ Κυπριανὸς διετέλεσε ψυχρὸς, ἦτο ἀνωτέρας κοινωνικῆς τάξεως ἢ ὥστε νὰ δύναται νὰ ἐννοῇ τοὺς στεναγμοὺς καὶ τὰς μερίμνας τῶν δυστυχῶν ἐκείνων.

Εἰς τὰς περὶ τοῦ μέλλοντος σκέψεις του βεβυθισμένος δὲν προσέειχεν εἰς τὸ παιδίον, τὸ ὁποῖον ἔτρεχε παρ' αὐτὸν μετ' ἀκαταπονήτου ἐπιμονῆς. Μόνον, εἰς τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ, ὅτε τὸ παιδίον μικροῦ δεῖν συνεκρούσθη πρὸς αὐτόν, ἐστράφη πρὸς αὐτό. Ἡ φυσιογνωμία τοῦ παιδὸς τὸν ἐξηυμένισεν, καὶ ἡσθάνθη ἐνδόμυχον ἐπιθυμίαν νὰ ἐκπληρώσῃ τὸν πῦθον αὐτοῦ, ἀλλὰ — λυποῦμαι διότι ἀναγκάζομαι νὰ κατηγορήσω τὸν ἥρωά μου, ὁ Κυπριανὸς ἦτο οἰκονόμος καὶ δὲν ἠρέσκετο νὰ δαπανᾷ εἰς περιττά. Διὰ τοῦτο ἀπώθησε τὸ παιδίον δι' ἐλαφρᾶς κινήσεως τῆς χειρὸς.

— Δὲν εἶνε ἀνάγκη, εἶπεν ἀποτόμως, ἡ βαλίτζα εἶνε σχεδὸν ἄδεια.

Ἀλλὰ τὸ παιδίον δὲν ἀπεθαρρύνθη.

— Σᾶς παρακαλῶ, κύριε Χέλδερ, δώστέ μου νὰ τὴν πάγω γώ.

Ὁ Κυπριανὸς ἔστη. Λοιπὸν τὸν ἐγνώριζε τὸ παιδίον. Παρετήρησε τὸ ὥκρον, τὸ ἄβρον πρόσωπον αὐτοῦ, καὶ τοὺς δύο ὀφθαλμοὺς του, κυανοὺς ὡς κυάνους, οἵτινες ἠτένιζον ἱκετευτικῶς ἐπ' αὐτόν.

— Μὲ γνωρίζεις; ἠρώτησεν ὁ Κυπριανὸς τείνων πρὸς τὸ παιδίον τὸν σκύτινον σάκκον.

— Καὶ βέβαια! Δὲν εἶσαι ὁ σπιτονοικοκύρης μας;

Ὁ Κυπριανὸς ἐκολακεύθη.

— Λοιπὸν τὸν ξεύρεις τὸν δρόμο. Ἐμπρός!

Ὁ μικρὸς ἐφορτώθη τὸν σάκκον καὶ ἔτρεχε πρὸ τοῦ Κυπριανοῦ.